

българитѣ се събиратъ въ Цариградъ още на 23-и февруарий 1871 г. да изработятъ *екзархийския уставъ*. По тоя поводъ се състоялъ и първия български народенъ съборъ въ Цариградъ. Като прѣдставителъ отъ Сливенъ е билъ изпратенъ *Чинтуловъ*, а като такъвъ отъ Бургасъ, — живущия въ Цариградъ сливенецъ *Стефанъ П. Стефановъ*. Въ смѣсенія съвѣтъ, назначенъ да съчини проекта на устава, е влизалъ и споменатия вече сливенецъ *Димитъръ Добровичъ*. Между другото, рѣшило се да се прати до Сливенското черковно настоятелство окръжно писмо за отдѣленитѣ отъ Одринската митрополия краища. („Библиотека“, кн. III, год. II). Като отговоръ на подадената отъ страна на българитѣ записка за българскитѣ епархии, патриаршията отговаря съ друга, въ която Сливенъ не фигуриралъ като епархия. Като забѣлжка, обаче, се турило, какво българскитѣ села отъ Варненската и Месемврийска епархии, съ изключение на самитѣ градове Варна и Месемврия, присъединени къмъ българската екзархия, могатъ да съставятъ една митрополитска епархия съ седалище Сливенъ. Тѣй воденитѣ между българския съборъ и патриаршията прѣговори, съ цѣль щото въпроса да се протака, скоро били прѣкъснати, и българитѣ отстояли на своето. Съборътъ е заседавалъ до 17-и Дек. 1871 г. (за деспотическата сила на грѣцкото духовенство, за неговитѣ козни срѣщу българитѣ и за стремлението му да ги държи въ невѣжество, вжъ английския отзивъ въ *Quarterly Review*, vol. 98, p. 514¹).

Сливенския митингъ пръвъ по начало и рода си въ България. (23-и януари 1872 г.²)

Пристѣпваме къмъ единъ характеренъ и високоназидателенъ актъ на сливенци въ края на черковнитѣ борби,

¹) Св. Синодъ въ Цариградъ пратилъ писмо до Слив. община, въ което се говори за Д. П. Чинтуловъ като сливенски прѣдставителъ на Народния Съборъ (24 юлий 1871 г.). Чинтуловъ е заминалъ за Цариградъ прѣзъ Бургасъ и е водѣлъ съ себе си братовия си синъ Петъръ Д. Чинтуловъ.

Слѣдъ издаването на фермана, отъ смѣсенія духовенъ съвѣтъ въ Цариградъ билъ е пратенъ по обиколка владиката Доротея (българинъ отъ Копривница, но съ съмнително минало и роли). Той идва и въ Сливенъ, 19-и августъ 1870 г., придруженъ отъ архимандрита Милетий Зографски, отъ дякона Милетий, протосингела Иларионъ и слугитѣ Трифонъ и Христо (стр. 50 на кондицитѣ). Посрѣщнатъ билъ тържествено при Сотирскитѣ воденици и слѣзълъ въ дома на Сава Ахмаковъ (до Панайотъ Минковъ). Мнозина сливенци го ненавиждали, защото знаели че билъ издалъ на турцитѣ сливенеца Д-ръ Мирковичъ като революционенъ апостолъ въ Видинско. Но Доротея билъ „български владика“, та трѣбвало да си покажатъ човѣщината и да го приематъ. Споменъ отъ идването му въ Сливенъ е още и аргосването на единъ отъ тукашнитѣ попове, който си позволявалъ повече волности къмъ женитѣ, отколкото е допустимо за единъ свещеникъ.

²) Вижъ статията на П. Ивановъ подъ заглавие „Единъ митингъ въ Сливенъ прѣзъ 1872 г.“ въ сп. „Животъ“, год. I (1898), кн. VII, и тая на Д-ръ Д. Минковъ подъ заглавие „Първиятъ политически митингъ въ България“ въ „Свѣтлина“ год. XXIX (1921), кн. I.